

amelyben a befogadó aktivitása – tudáskeretének, egyéni, közösségi és textuális emlékezetének játékba hozása, illetve a nyelvi játékokra való fogékonysága – kiemelkedő szereppel bír. Kérdés azonban, hogy az az intenció, amely a személyes, kulturális és történelmi emlékek megörökítését is magában foglalja, végeredményben nem válik-e súlytalanná mindazon nyelvi játékosság, hangsúlyos hangulatiság, laza asszociációs kapcsolódás és az elbeszélői hangot illető folyamatos és következetes elbizonytalanítás következtében, amely az olvasói stratégia megváltoztatására irányul? Azaz: a mondatok kontextusból való tudatos elhatárolása, a szövegszerűség ilyen jellegű felszámolása révén képes-e termékenyen működni a befogadói értelemalkotás vagy a kötet elsődlegesen a szerző olvasottságáról és a kortárs próza-poétikai tendenciákban való jártasságáról tájékoztat? S továbbá az a kérdés is felmerül, hogy folytatható-e vagy kimerítettnek tekinthető ez a fajta prózai eljárás? A kérdésre nehéz egyértelmű és határozott választ adni, legfőképpen azért, mert a szerző erőteljes módon az olvasó aktivitására épít, azonban az a játékosság, amely az emlékezet több rétegét is képes mozgósítani, s így a felismerés örömét kelteni az olvasóban, mindenképpen a kötet értékét képezi.

